

μά κάμνοντας τήν προσευκήν
όλονυχτίς ὡς τό πρωῖν
ἐν ἑσταμάτησες τσιμπίν
παράστασες τζι' ἀγώναν.

Ἔτρεξες, ἔκλαψες παντοῦ,
νύχταν ὡς χάραμαν τοῦ φοῦ,
ἔχοντας τζιαί τοῦ Μυστικοῦ
τήν συμπαράστασίν του.
Τά λόγια σου τά συνετά
τό δάρκα σου τά σι'ωνωτά
τζιαί ἡ δική σου ἀδρωπιά
εἶχαν τήν πέρασίν τους,

λύισαν εἰς τήν ὑστερκάν
τῶν Χαλιφάτων τήν καρκιάν
τζι' ἐδῶκαν σου πίσω τούς λάς
τζι' οὐλλους τούς αἰχμαλώτους
τζι' ἔφερές του μονογρονίς
πίσω στήν γήν τήν πατριτζιήν,
γεναιτζες τζιαί ἀδρόπους.

Κάμε τζιαί τώρα, νά χαρεῖς,
το θάμμα σου· μέμ περαρκεῖς·
νά ξαναδοῦμεντε τζιαί 'μεῖς
τά σπιθκια τά δικά μας·
κάμε τζιαί τοῦτον τό καλόν
ὡς πό'ν συνέχου τζιαί σκοντόν,
πρίν νά γινεῖ ἄλλον κακόν.
Νά 'νεπαυτεῖ ἡ καρκιά μας.

ΠΕΤΡΟΣ ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ

ΕΠΑΓΓΕΛΙΑΣ ΓΗ!

Μᾶς μάτωσε τό νυστέρι τ' ἀνέμου
σάν στήν κορφή ψηλά ἀνεβήκαμε
τῆς πλανεύτρας ΚΥΘΡΕΑΣ θέλαμε
τά κάλλη νά θαυμάσουμε,
τό χρυσοποίκιλτο χιτώνα, σάν ὁ ἥλιος βασιλεύει.

Μ' ἄλλοίμονο, σκιά καί καταχινιά παντοῦ πλάκωσε,
μολυσμένη ἀπ' ἄκρου σ' ἄκρο ἡ ἀμόλυντη γῆ,
ἀφήστε τήν κόρη ἐλευθερη, ξέφυγε
ἀπ' τά φουσκωμένα στήθη ἡ κραυγή,
σπλαθιά ποτέ δέν τῆς πρέπει, οὔτε στιγμή!

ΠΕΤΡΟΣ Μ. ΚΑΡΕΚΛΑΣ
Κυθρέα

Ἰκτώβριος, 1981